

VII.

V Travniku, dne 20. septembra 1878.

Ljubi moj Ivan!

Dne 16. t. m. sta odšli dve kompaniji našega polka proti Livnu in to 3. in 4., — dva dni pozneje ostali dve kompaniji 1. bataljona in 3. bataljon. Jutri odrine divizijski komando, s katerim pojdem tudi jaz, ker te dni sem bil v Travniku ostal in pridno risal. Zdaj pa svinčnik na stran in puško v roke! Livno je menda precej močno zasedeno; tam je pričakovati hudih prask.

Kaj več, kakor hitro mi bode mogoče, iz tabora.

Doma povej, da sem Ti pisal, da ni nič novega, in ničesar ne omenjaj o maršu proti Livnu; samo to povej, da sem pridno risal. Da bo boj v par dneh, tega ne pravi ne očetu ne materi, dokler ne dobiš drugega lista od mene. — Srčen pozdrav!

Tvoj

Juri.

P. s. Tukaj so že hladne noči. — Livno bo teže vzeti nego Jajce ali Ključ, kajti vstaši imajo baje topov obilo in vsega, kar je treba, da nas dostojno sprejmo. — To pa samo Tebi. — Ne skrbi zame!

Prijatelj.

Da vidim te, sem želel, hrepenel.
In videl sem te: koj si me poznal!
A čas je dolgi bil uže prošel,
odkar si zadnjič ti roko mi dal.
Pod večer dni sem k tebi bil prišel,
od znoja dni preteklih truden ves:
Po rosi tvojih ust sem hrepenel,
da ohladiš mi znoj, pomiriš kes.
Zastonj srca sem čašo ti odpri
in blage čakal sem iz ust rosé!
Pogled neznan je nado mi podrl,
brez rose pustil znojno mi srce!

—st—

